

то на правителството. Угнетявай и граби народа, но охранявай спокойствието и силата на правителството“. Система благоразумна, ако само не се намѣри нѣкой такъв господаръ, който да каже, както едно врѣме полскиятъ кралъ Владиславъ Четвъртий, слѣдъ като испилъ бокала, отъ който главата се зашемедявала и краката подсичали, казалъ на казака Богдана: „вий имате саби, не позволявайте да ви плюятъ въ паницата“. Така сѣщо неотдавна Вѣнскиятъ Царъ шепняше на славянскитѣ граничерски полкове: „по силатата на Конституцията азъ позволихъ на Маджаритѣ да ви обезоржжатъ, но у васъ има оружие, дадено на вашитѣ праотци отъ моитѣ прадѣди; не го давайте, и то ще си остане при васъ“.

Да не дава Богъ да чуе нѣкога такива думи събра-
нийтъ отъ всичкитѣ краища народъ въ Доброджа! Захва-
нало се би тогава веселие, и още какво?

Кервана изъ Нейково замина Хаджи-Оглу-Пазар-
джикъ, Градецъ съ кирпичени, покрити съ слама, кѣщи,
и се опити къмъ Мангалия. Наоколо степи, високи трѣ-
ви, могили, а по степенѣ се расхожда многоброенъ доби-
тъкъ. Подиръ овцѣтъ върви въйводата Хитю-Оглу, а рѣ-
домъ съ него Мария. Той се грижи за нея, пази я и
разговаря съ нея като съ сестра за Ново-Село, за своя-
та кѣща, за старата си майка и за своята млада жена
Ирина съ златокосото дѣтенце; той се видѣлъ съ тѣхъ
и изново ги оставилъ, Богъ знае на колко врѣме. Такъвъ
е живота на хайдутина, на юнака.

Тя му приглася съ сѣщиятъ гласъ за чернооката
Ирина, за гяурското дѣте, за кѣшитѣ въ Ново-Село и
не свежда отъ него поглѣдътъ на любовъ, но на любовъ
за България. Чудна дѣвойка е тя — като Полкиня, оби-
кна тя своето отечество, и само това ѝ е скъпо и мило,
което е полезно за нейната родина, само онзи е за нея
юнакъ, който живѣе за отечеството. Тя бѣше щастлива
макаръ и не веднѣжъ да ѝ надвиваше скръбъта. Боже
мой! Боже мой! Защо не съмъ се родила на този свѣтъ
момѣкъ! Какъ азъ бихъ управлявала конѣтъ, какъ азъ